

شهادت عبدالله بن عقیف ازدي

عبدالله بن عقیف ازدي، یکی از شیعیان کوفه و از هواداران جدی امیرمؤمنان علی بن ابی طالب(ع) و فرزندان معصومش امام حسن مجتبی(ع) و امام حسین(ع) در این شهر بزرگ بود و در قیام مسلم بن عقیل(ع) بر ضد یزید بن معاویه و عاملش عبیدالله بن زیاد، از وی حمایت می نمود...

عبدالله بن عقیف ازدي، یکی از شیعیان کوفه و از هواداران جدی امیرمؤمنان علی بن ابی طالب(ع) و فرزندان معصومش امام حسن مجتبی(ع) و امام حسین(ع) در این شهر بزرگ بود و در قیام مسلم بن عقیل(ع) بر ضد یزید بن معاویه و عاملش عبیدالله بن زیاد، از وی حمایت می نمود.

عبدالله بن عقیف در ایام حکومت امام علی(ع) در کوفه، از یاران وی به شمار می آمد و در یاری وی چشمان خود را در جنگ های آن حضرت با مخالفانش، از دست داد. وی هم چنان با روحیه بالا، ایمانی سرشار و در کمال زنده دلی و دلیر مردی از حقانیت اهل بیت(ع) حمایت می کرد.

در ماجرای قیام امام حسین(ع)، وی به خطر سالخوردگی و نابینایی، توفیق یاری آن حضرت در سرزمین کربلا را نداشت. اما هنگامی که سرهای شهیدان کربلا را به همراه اسیران اهل بیت، وارد کوفه کرده و عبیدالله بن زیاد برای زهر چشم نشان دادن به مخالفان و اظهار پیروزی و شادمانی در شهادت امام حسین(ع) و یارانش در واقعه کربلا، در مسجد اعظم کوفه برای مردم سخنرانی کرد و به مقام شامخ امیرمؤمنان(ع) و امام حسین(ع) اسائه ادب و بی حرمتی نمود، با عکس العمل شدید عبدالله بن عقیف روبرو گردید.

وی در برابر عبیدالله برخاست و با صدای بلند به او خطاب کرد: ای پسر مرجانه! فرزندان پیامبر(ص) را می گشی و بر فراز منبر و مقام صدیقین تکیه می زنی و سخنان کفرآمیز بر زبان جاری می کنی؟

عبیدالله بن زیاد که انتظار چنین پیشامدی را نداشت، با تکبر و خودخواهی تمام دستور داد، وی را دستگیر و صدایش را خاموش گردانند.

عبدالله بن عقیف، مردان طایفه "أزد" را به یاری طلبید و بی درنگ هفتصد تن از مردان این طایفه، از داخل و خارج مسجد به یاری او شتافته و او را از دست دژخیمان عبیدالله رهانیدند.

اما همین که تاریکی شب فرا رسید و مردم در خانه های خویش آرمیدند، مأموران عبیدالله به خانه عبدالله بن عقیف هجوم آورده و او را با ضربات شمشیر به شهادت رسانیدند. آن گاه، سرش را بی رحمانه از بدن جدا کرده و پیکر بی جان او را در محله "سبخه" به دار آویختند.

بدین گونه، نخستین جرقه ای که می رفت کوفه را پس از شهادت امام حسین(ع) به حرکت در آورد و جنبش عظیمی را پی ریزی کند، به دست مزدوران حکومت اموی به خاموشی گرایید.

ولی همین امر، جرئت و جسارت مردم در برابر عامل زورگو و ستم پیشه ای چون عبیدالله بن زیاد را زیاده تر نمود و زمینه قیام های بعدی را فراهم کرد.